

Politieroman

Broederdienst

Ingrid Mulder

ELLESSY
CRIME

Ingrid Mulder
BROEDERDIENST

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Een ambulancebroeder wordt neergestoken. Een week eerder was hij samen met een collega ook al het slachtoffer van geweld.

Door de moord ontstaat in de stad van Sjaak de nodige commotie. Geweld tegen hulpverleners kan niet worden gepikt. Bovendien is er een plaatselijke politicus die de gebeurtenissen breeduit meet en gebruikt voor zijn eigen campagne. Maar zijn zijn motieven wel helemaal zuiver? Wat is zijn connectie met de reischoppers die de hulpverleners hebben aangevallen? Sjaak wordt door de journalist Arend Meijer betrokken bij diens onderzoek naar de politicus. Helemaal wanneer de daders het zelfs op haar huis voorzien lijken te hebben. Maar wordt haar blik daardoor niet afgeleid van de eigenlijke moordzaak?

Ingrid Mulder (1971) is geboren en getogen in Drenthe. Na haar studie rechten in Groningen verhuisde ze naar het westelijk deel van het land. Naast haar baan als jurist heeft ze een eigen tekstbureau. In 2009 maakte ze met de spannende politieroman "De Boogschutter" haar debuut als schrijfster.

"Formidabele prestatie. Steengoede politieroman."
(5 sterren op *Crimezone.nl*)

"Goed gescoorde politieroman. Goede karakters en sfeertekening. Spannend tot het einde."

(*Alice Grob voor Biblion*)

"Onderhoudend. Stevige whodunnit. Goede kost."

(*detectives.kro.nl*)

Inleiding

Dit boek is in etappes geschreven. Bij alle versies die ik ervan heb gemaakt, heb ik kunnen rekenen op fijne mensen om me heen, die me inspireerden, moed gaven, wezen op kleine onvolkomenheden en die nooit te beroerd waren om een stuk tekst nóg een keer te lezen en nóg een keer als het moest.

Ik dank Gea, Alice en Hélène voor hun opmerkingen die me verder brachten. Ik dank Ruud die me informatie gaf over ambulanceposten en Lucas, die de vragen die ik had over het politiewerk heel goed wist te beantwoorden. Mochten er fouten in het boek staan op dat gebied dan is dat uiteraard geheel hun beider schuld (geintje).

Ik dank iedereen die meeleefde met mijn deadline, die informeerde hoe het ging en die aanbod om op te passen zodat ik kon doorwerken. Ik dank de lezers van mijn eerdere boeken, die mij met hun positieve feedback motiveerden om door te gaan. Ik dank Larry, die me een deadline stelde, zodat ik niet halverwege kon afhaken. Ik dank Jenny voor de prachtige foto en Erik voor de mooie vormgeving. Ik dank de Mientjes, omdat ze de regel dat binnen het hek geen watergevechten mochten worden uitgevoerd als ik daar zat te schrijven, met verve uitdroegen. Ik dank hen die anoniem willen blijven, maar wier hulp daarom niet minder was.

Bovenal dank ik Jeroen, die mij door alle stadia van het schrijfproces heeft heen geloodst, en die daarbij onverstoortbaar in mij bleef geloven.

Hoofdstuk 1

Govert Brands stond op en liep naar het raam. Dramatisch, had zijn assistent de cijfers genoemd. Brands had tot nu toe altijd geweigerd om zijn oren te veel te laten hangen naar de peilingen. Optimistisch tegen de klippen op, dat was hij ten voeten uit. Hij stond erom bekend dat hij geen problemen zag, maar kansen. Uitdagingen. Zeuren en zaniken kon iedereen. De schouders eronder zetten, dat was waar je de ware helden aan kon herkennen.

Maar vandaag kostte het hem moeite, merkte hij. Hij had geen zin om naar het gegroefde gezicht van zijn assistent te kijken, met de neerhangende mondhoeken en de frons in het voorhoofd die elke keer dat hij hem zag dieper werd. Brands' gedachten dwaalden af. Hij luisterde nog maar met een half oor naar zijn assistent en keek ondertussen uit over de binnentuin van het gemeentehuis. De oude boom in het midden, die al vele raadsleden had zien komen en gaan, had altijd een rustgevend effect op hem.

Vanuit de fractiekamer had hij een goed uitzicht op de kamer van de wethouder, aan de overkant van de tuin. De kamer die de zijne zou moeten worden na de verkiezingen. Hij wist dat het kon. Hij voelde altijd feilloos aan wat de mensen wilden horen.

Hij zei hardop wat iedereen dacht, maar niemand durfde te zeggen. Dat zou zich vertalen in verkiezingswinst. Hij wist het zeker. Vroeg of laat kreeg hij genoeg kiezers achter zich om de bezem te laten gaan door dit ingeslapen ambtenarenzootje. Hij kon zichzelf al zien zitten in de mooie wethouderskamer. Er waren grote openslaande deuren naar het terras aan de rand van de tuin. Als het straks mooier weer werd zou hij zijn zaken buiten doen. Beleidsstukken kon je net zo goed in de open lucht lezen, onder die prachtige boom bijvoorbeeld, die in de zomer nog indrukwekkender was als hij volhing met dikke groene bladeren. Hij zou al werkend bij kunnen kleuren. Iedereen wist dat een leider met een gezonde teint beter overkwam dan de bleekneus die nu de belangrijkste portefeuille in de gemeente had.

Zuchtend draaide hij zich om. Zijn eigen werkkamer leek de laatste tijd zo kleurloos. Gewoontjes. Hij had geen zin om nog eens jaren te wachten. Bij deze verkiezingen moest het gebeuren. De gemeentepolitiek lag op zijn gat. De twee grootste partijen hadden ruzie met elkaar en konden absoluut geen oplossing vinden voor het vraagstuk van de woonwagengewoners. Terwijl het zo simpel was. Hij had het antwoord voor hen op een presenteerblaadje. Hij was ervan overtuigd dat er genoeg mensen waren die naar hem wilden luisteren. Hij merkte dat zijn assistent

was gestopt met praten. Zuchtend draaide hij zich om.

“Hoe erg is het volgens jou?”

Moresteijn, zijn assistent, zag er vermoeid uit, bijna grauw. Hij zou zijn meetings met hem buiten gaan houden als hij wethouder was. Het gaf geen pas om iemand om zich heen te hebben met zo'n mismoedig uiterlijk. Moresteijn had zijn handen plat op de lange tafel gelegd, bijna alsof hij zich ertegen wilde afzetten.

“Behoorlijk erg. Als het zo doorgaat blijft de verhouding in de gemeenteraad zoals hij nu is. Ze zullen wel met een of ander slap compromis komen voor de zigeuners en uiteindelijk verandert er helemaal niks.”

Zo ging het altijd. Soms dacht hij wel eens dat de mensen diep in hun hart helemaal geen verandering wilden. Liever wilden ze dat alles bij hetzelfde bleef, zodat ze erover konden blijven zeiken.

“We moeten met een steviger punt komen. Iets dat mensen echt raakt.”

Brands trok zijn wenkbrauwen op. “Nog steviger? Moeten we ze laten deporteren in goederentreinen? Is dat wat mensen willen horen? Ik dacht dat ik aardig duidelijk had gemaakt hoe ik tegen de impasse aankijk.”

“Ik ben bang dat die kwestie onder de kiezers niet echt leeft,” zei Moresteijn. Hij zette zijn vingers tegen elkaar en bracht die naar zijn getuete lippen. Zo deed hij altijd wanneer hij iets ging zeggen dat de toehoorder waarschijnlijk niet zou bevalen.

Brands stak zijn hand op. Hij wist al waar zijn assistent naartoe wilde en hij wilde het niet horen.

Moresteijn trok zich niets aan van zijn opgetrokken schouders, zijn weerstand om te luisteren naar wat hij te zeggen had.

“De subsidie aan het Marokkaanse jongerencentrum.”

Brands voelde een siddering door zich heengaan. “Nee,” zei hij resoluut.

“Kom op nou. Hoe denk je aan Mien uit de straat uit te kunnen leggen dat je niets doet aan het gemeenschapsgeld dat in dat centrum wordt gepompt terwijl alles aan jou schreeuwt dat het maar eens moet zijn afgelopen met dat multicultigeknuffel?”

“Dat kan ik uitleggen,” zei Brands. “Laat dat maar aan mij over. Het is jouw taak om iets te vinden waarmee we kunnen scoren. Je gaat me toch niet vertellen dat er helemaal geen andere misstanden zijn in deze gemeente die we aan de kaak kunnen stellen? Weet je wel zeker dat je goed genoeg hebt gezocht?”

Hij keerde zich weer naar het raam. De aanval was altijd de beste verdediging. Achter zich hoorde hij de stoel verschuiven. Moresteijn was opgestaan en kwam naar hem toe. Zo meteen zou hij zijn hand op zijn schouder leggen, dat wist Brands nu al.

“Je weet dat ik aan jouw kant sta, Goov...”

Hij draaide zijn hoofd met een ruk opzij. “Govert,” zei hij. Geen Goov. Nooit Goov. De volgende stap was Goofy. Die naam had hij iets te vaak gehoord. Hij dacht aan de Disney-stickers die op zijn locker werden geplakt op de middelbare school. Als hij ze er met veel moeite vanaf peuterde zat er de volgende dag weer een nieuwe. Tenslotte had hij ze maar laten zitten en Goofy als een geuzennaam proberen te dragen. Zo gemakkelijk kregen ze hem niet klein. Maar die tijd lag achter hem. Hij was geen Goofy meer. Nooit meer.

Moresteijn glimlachte toegeeflijk. “Govert.”

Brands wees naar de kamer van de wethouder. Dat was het doel. Hij hoefde het niet hardop te zeggen.

“Het zou fijn zijn als er eens iets gebeurde,” mijmerde zijn assistent voor zich uit. “Iets met de woonwagenbewoners of zo. Een incident.”

Brands trok alleen even zijn wenkbrauwen op. Zijn blik bleef gericht op de tuindeuren van de kamer aan de overkant.

Hoofdstuk 2

Sjaak Bijl kon een gaap niet onderdrukken toen haar collega Stijn Winter afsloeg naar het parkeerterrein van het ziekenhuis.

“Moe?”

“Honger.”

Ze had op het politiebureau een rijstwafel naar binnen gewerkt, zo ongeveer het enige tussendoortje dat ze mocht hebben. Alsof die dingen vulden. Ze vroeg zich af hoe ze de tijd tot aan het avondeten moest doorkomen zonder een stevige gevulde koek of al dat lekkers waar ze de komende tijd alleen van kon dromen. Stijn kon dan wel zijn hoofd schudden alsof hij het allemaal maar onzin vond, maar hij kon dan ook eten als een slootgraver zonder ook maar een gram aan te komen. Hij was niet degene die vanochtend vertwijfeld de ene broek na de andere had gepast om tot de conclusie te komen dat ze geen van alle meer echt goed zaten. Ze stak een kauwgompje in haar mond om iets te hebben om op te kauwen. Stijn parkeerde de auto op een invalidenplek en zette een bordje met het politielogo voor het raam.

De plaats delict was afgezet met rood-witte linten die wapperden in de wind. Blankenzee van de Technische Recherche was bezig foto's te nemen van wat zo te zien een flinke plas bloed was. Sjaak stak haar hand op. De technisch rechercheur reageerde niet.

Het was koud op het plein tegenover het ziekenhuis, waar bussen af en aan reden. De meeste reizigers hadden beschutting gezocht bij het nieuwe kunstwerk dat dienst deed als wachtruimte. Het ding had kunnen doorgaan voor een grillig gevormde steen waar happen waren uitgehakt om zitplaatsen te vormen, als het niet knaloranje was gespoten. Een enkeling trotseerde de snijdende wind om een kijkje te nemen bij het politiewerk.

“CSI live,” zei Stijn terwijl hij het lint omhoog hield voor Sjaak.

Als Blankenzee het al had gehoord, liet hij dat niet merken.

“Geen schermen deze keer?” vroeg Stijn.

“Geduld,” antwoordde Blankenzee. “Het schijnt een schone zaak te zijn, geduld.”

“Wat kun je ons vertellen?”

De technisch rechercheur zuchtte diep. “Behalve dat er veel bloed ligt, bedoel je? Ik weet dat mijn collega's op tv in dit stadium al een halve encyclopedie aan feiten kunnen ophoesten, maar zo werkt het nu eenmaal niet in het echt. Ik weet waarschijnlijk niet meer dan jullie. Er is hier iemand neergestoken, een ambulancebroeder. Ze hebben hem meteen naar binnen gebracht, naar de

Spoedeisende Hulp. Als ik de hoeveelheid bloed zo zie dan is hij er niet best aan toe. Maar ik ben natuurlijk geen arts.”

Sjaak keek naar de twee agenten die aan de andere kant van het lint stonden. Een van de twee praatte met een jongeman die druk gebaarde naar de bussen op het plein. Hij zag er opgewonden uit. Bus gemist zeker.

“Veel getuigen?” vroeg ze. Het was de verkeerde vraag, wist ze. Maar misschien was elke vraag dat wel. Blankenzee was een van de besten in zijn vak, maar op sociaal gedrag had niemand hem ooit kunnen betrappen. Als hij ergens mee bezig was had hij geen behoefte aan mensen om zich heen en hij schroomde niet dat duidelijk te maken. Ook nu nam hij niet de moeite antwoord te geven.

“Nee, nee, nee!” zei hij plotseling, alsof hij Sjaak nu pas opmerkte. “Ben je helemaal gek geworden? Geen kauwgom op mijn PD! Er is al te veel vervuiling opgetreden!”

Hij pakte een papieren zak uit zijn koffer en hield hem haar voor. “Uitspugen. Nu.”

Sjaak wisselde een blik met Stijn. Uitspugen, nu? Had hij dat echt gezegd? Hij klonk als haar lerares Engels, die altijd panisch reageerde zodra iemand in haar klas ergens op kauwde. Ze was compleet uit haar vel gesprongen toen Sjaaks beste vriendin een keer een enorme kauwgom had geblazen. Sjaak zag haar rood aangelopen gezicht nog voor zich.

“Hoor je me niet, Bijl?”

Ze duwde zijn hand weg. “Zie ik eruit alsof ik mijn kauwgom zomaar op straat spuug?”

“Kan me niet schelen hoe je eruitziet. Ik duld geen kauwgom op mijn plaats delict. Uitspugen of wegwezen.”

Sjaak schudde mompelend het hoofd. Wat een eikel was die Blankenzee toch. Als hij haar als een middelbare scholier behandelde kon hij het krijgen ook. Met overdreven langzame gebaren haalde ze haar kauwgom uit haar mond, bekeek het van alle kanten, deed even alsof ze overwoog het toch weer gewoon in haar mond te stoppen en deponeerde het daarna toch maar in de afvalzak van de technisch rechercheur. Ze was dat kauwen toch al lang zat. Ze had ergens gelezen dat tandenpoetsen het hongergevoel onderdrukte. Bij gebrek aan een tandenborstel volstond een kauwompje ook, had ze gedacht. Ze was vergeten hoe snel de lekkere frisse smaak verdween of hoe moe je kaken werden van dat zinloze gekauw.

“Oké, wat heb je allemaal?”

“Bloed.” Blankenzee wees naar de grote plek op de tegels.

“Veel bloed. Dat is dan ook zo ongeveer het enige dat er nog over is van de PD. Ik ben bang dat ik niet veel sporen meer kan veiligstellen. Iedereen is overal dwars

doorheen gebanjerd. Hulpverleners maken zich meestal niet zo druk over bewijsmateriaal dat vernietigd kan worden.”

Hij haalde zijn schouders op. “Vanuit het slachtoffer gezien is dit natuurlijk niet zo’n gekke plek om neergestoken te worden, pal voor het ziekenhuis. Als het je dan toch moet overkomen.”

Sjaak vroeg zich af waarom het de ambulancebroeder was overkomen. Was het een actie tegen hulpverleners? Had hij de verkeerde patiënt getroffen, een agressieve alcoholist die het niet aanstond dat hij behandeld werd? Volgens de melding had hij pauze gehad en rookte hij alleen even een sigaret. In uniform, dat wel. Duidelijk herkenbaar als ambulancebroeder.

“Is dat allemaal zijn bloed?” vroeg ze.

“Zeg het maar. Ik heb het nog niet kunnen testen.”

De boodschap was duidelijk.

“En het wapen?” vroeg Stijn nog.

“Veiliggesteld.”

Zonder te groeten lieten ze Blankenzee alleen met zijn PD.

De man achter het dikke glas van de Spoedeisende Hulp duwde het tijdschrift waarin hij had zitten lezen opzij zodra hij hen in het oog kreeg. Hij opende de deur naar de wachtruimte en wenkte hen naar het besloten gedeelte. De jongen die in het wachthok zat, probeerde op te staan, maar liet zich meteen weer op zijn stoel zakken. Zijn gezicht was van pijn vertrokken.

“Ik was hier eerst! Wanneer ben ik aan de beurt?”

De man van de Spoedeisende Hulp legde hem met een eenvoudig handgebaar het zwijgen op.

“Komt u voor Bart?” Hij sprak zo zacht dat Sjaak haar best moest doen hem te verstaan. “Hij heeft geluk gehad dat er zo snel hulp bij was. Het was echt een vreselijk gezicht. Gelukkig is hij nu in goede handen.”

Het leek alsof hij die geruststellende woorden zelf niet helemaal geloofde. Hij wrong voortdurend met zijn handen en wipte zenuwachtig van de ene voet op de andere. Hij was zo klein dat het er bijna koddig uitzag.

“Ik breng u naar zijn broer, Harold. Die was erbij. Hij heeft meteen alarm geslagen.”

Sjaak keek naar Stijn. “Is hij nog hier?” vroeg ze.

De man knikte. “Hij wordt op dit moment geopereerd. Hij heeft heel veel bloed verloren. Ze hebben hem meteen naar de OK gebracht. Gelukkig heeft een van de beste chirurgen van het ziekenhuis vandaag dienst, dus die kon hem meteen

opereren.”

“Zijn broer, bedoel ik. Is die nog hier?”

“Zeker. Hij wilde het liefst mee naar binnen, de OK in. Maar omdat dat niet mocht, stond hij erop in de gang te blijven zitten. De arme stakker is helemaal van slag. U had moeten zien hoe hij met de brancard meeliep waarop zijn broer werd binnengebracht. Hysterisch werkelijk. Hij bleef maar schreeuwen om de beste artsen en vloog Barts collega’s bijna aan omdat ze even op de lift moesten wachten. Kom, ik breng u naar hem toe.”

Hoewel de baliemedewerker hen de weg moest wijzen, was het Stijn die het tempo aangaf. De man uit de Spoedeisende Hulp had te korte benen om Stijns passen gemakkelijk bij te houden. Sjaak hoorde hem buiten adem raken terwijl hij hen door het gebouw loodste. Zijn zinnen werden steeds korter.

Bij de liften hield hij halt. “Ik moet terug,” zei hij met spijt in zijn stem. “De operatiekamer is op de eerste verdieping. Als u de lift uitgaat meteen rechts de klapdeuren door. Daar kunt u wachten.”

Stijn bedankte de man uitvoerig en drukte op de knop van de lift. Net voordat de lift zich sloot zag Sjaak de man teruglopen naar de Spoedeisende Hulp. Misschien werd de jongen met het zere been nu eindelijk geholpen.

Het was rustig bij de afdeling chirurgie. De vrouw die achter de balie zat, was rond de vijftig, een rondborstig en moederlijk type.

“Bart Flinck, zeker hè?” Ze knikte, alsof ze er alles van wist.

“Daar zit zijn broer. Bart is nog binnen.”

Ook zonder dat de vrouw hem had aangewezen hadden ze geweten dat hij degene was die ze moesten hebben. De man tikte met zijn linkervoet een nerveus ritme op de vloer. Hij zag eruit alsof hij elk moment kon opspringen om iets anders te gaan doen. Naast hem lag een stapel tijdschriften. De bovenste was opengeslagen maar hij kon kennelijk niet het geduld opbrengen om erin te gaan lezen. Zijn ogen schoten heen en weer van de klok aan de muur naar de deur van de operatiekamer.

“Harold Flinck?”

Hij kwam overeind.

“Wij zijn van de recherche. Ik ben Winter en dit is mijn collega Bijl.”

Ze kregen een slap handje. Op zijn linkerhand zat een veeg bloed. Hij zag dat Sjaak ernaar keek en veegde snel zijn hand aan zijn spijkerbroek af. Een dure, zag Sjaak. Ze hoopte voor hem dat het bloed eruit zou gaan.

“Ze hebben me handdoekjes gegeven om me schoon te maken. Ik dacht dat alles weg was. Maar het was toch te veel.” Hij slikte.

“Hoe gaat het met hem?” vroeg Sjaak. “Weet u al iets?”

Harold Flinck schudde het hoofd. “Ze hebben hem daar naar binnen gereden en sindsdien heb ik niets meer gehoord en niemand meer gezien. Alleen collega’s van Bart die langskwamen om steun te betuigen.” Hij keek op het grote glimmende horloge aan zijn pols.

“Het duurt lang,” zei hij. “Geen goed teken denk ik.”

Zijn stem ging vragend omhoog, bijna alsof hij Sjaak uitdaagde het te ontkennen. Ze wilde dat ze iets geruststellends kon zeggen, maar ze had de plas bloed buiten gezien.

“Laten we even gaan zitten,” zei ze.

Flinck knikte en liet zich voorzichtig terug op de stoel zakken. Even leek het alsof hij met zijn rug tegen de leuning zou gaan zitten, maar al snel zat hij weer op het puntje. Zijn rechterknie wipte op en neer. “Sorry.”

Sjaak glimlachte naar hem. “Geeft niks. Het valt niet mee, hè, hier zitten.”

Hij slikte weer, alsof hij elk moment in huilen kon uitbarsten. “Het is het niet weten. Dat is het ergste. Voor hetzelfde geld komt er straks uit die deur een dokter met een brede glimlach op zijn gezicht en was alle angst achteraf voor niks.”

“Was u erbij?” vroeg Stijn.

Flinck sloot zijn ogen. “Ik had het moeten zien aankomen. Ik had het kunnen voorkomen. Het ging zo snel. Die jongen kwam ineens naar voren. In een flits zag ik dat hij een mes had.”

“Was er nog iemand bij uw broer?”

“Een paar mannen. En die ene. Die was jonger, had ik het idee.”

“Hoorden ze bij elkaar, denkt u?”

Harold keek Stijn met grote ogen aan. “Ik weet het niet. Ik kende hen niet. Ik kwam alleen maar even langs om iets met Bart te bespreken. Ik was toch toevallig in de buurt. Over het vrijgezellenfeest van zijn beste vriend. Dat is over twee weken.” Hij wreef over zijn gezicht. “Een vrijgezellenfeest, kun je je dat voorstellen?”

Sjaak keek Stijn aan. Hij schudde zijn hoofd. Een andere keer. Vandaag kwamen ze van Flinck niet veel meer te weten.

“Plotseling stond hij daar. Die jongen. Met die andere lui.” Harold Flinck wreef over zijn ogen alsof hij de herinnering het liefst weg wilde poetsen.

Stijn waagde nog een poging. “Hoeveel waren het er, weet u dat nog?”

Flinck schudde het hoofd. “Het spijt me. U heeft niets aan me.”

Voor Sjaak kon zeggen dat dat helemaal niet erg was, hoorden ze het geluid van hakken op het zeil. Alle drie keken ze op naar de klapdeuren waardoor een vrouw op hen af kwam in een tempo dat niet paste bij de stilettohakken die ze droeg. Haar blonde haar zat in een quasislordige knot hoog op haar achterhoofd.

“Harold!” riep de vrouw uit. “Ik ben meteen gekomen! Hoe is het met Bart? En hoe is het met jou, mijn arme schat?”

Ze liep naar Flinck en omhelsde hem stevig. Ondanks haar hakken kwam ze amper tot zijn schouder. Ze moest zich uittrekken om hem over zijn haar te kunnen aaien, maar zag toch kans dat er volkomen natuurlijk uit te laten zien.

“O. Hallo. Sorry,” zei ze nadat ze hem had losgelaten. Ze stak haar hand uit. “Ik ben Judith. Harold’s vriendin. Maar dat had u natuurlijk al bedacht. Bent u van de politie?”

“Recherche,” zei Stijn. Hij stelde hen voor.

Ze knikte. “Moet u Harold per se nu ondervragen? Hij is nogal ondersteboven van alles. We zijn er allemaal ondersteboven van. Dat begrijpt u toch wel?” In één adem ging ze door tegen Harold: “Heb je je ouders al gebeld? Je wilt toch niet dat ze het van iemand anders horen en misschien wel...”

In de gang ging een deur open. Harold’s vriendin hield abrupt haar mond.

Sjaak zag Flinck verstrakken. De arts die door de deur de gang in stapte hoefde niets te zeggen. Alles wat ze hoefden te weten sprak uit zijn neerhangende mondhoeken en zijn treurige hondenogen. Flinck stootte een kreet uit en stortte zich in de armen van zijn vriendin. De arts keek naar Sjaak en schudde het hoofd.

Hun onderzoek was zojuist opgeschaald naar een moordonderzoek.

Hoofdstuk 3

“Wat? Weet je zeker dat het dezelfde man was?”

Govert Brands leunde achterover op zijn bureaustoel. Hij schrok van de rugleuning die ver doorboog naar achteren. Ideetje van zijn vrouw. Het zou goed zijn voor zijn houding of misschien voor zijn doorbloeding of zo. Er zat in ieder geval een reden achter. Net als achter de rest van de inrichting en kleurstelling van zijn werkkamer. Zelf had hij het liefst zijn bureau voor het raam gezet, zodat hij naar buiten kon kijken als hij aan het werk was, maar volgens zijn vrouw was dat niet Feng Shui genoeg. Wanneer je met je rug naar de deur zat, dan vlogen je carrièrekansen de deur uit. En anders je harmonie wel, of wat dan ook. Hij had niet zo goed opgelet. Zodra duidelijk werd dat hij in de gemeenteraad kwam, had zijn vrouw de inrichting van zijn werkkamer thuis voor haar rekening genomen met de voortvarendheid die hij van haar gewend was. Hij wist uit ervaring dat hij zich een hoop ellende kon besparen door niet tegen haar in te gaan.

“Wanneer is het gebeurd?” Hij wist wel beter dan te vragen hoe Moresteijn zo snel aan zijn informatie kwam. “Waar was Omar toen?”

Het antwoord was in zekere zin geruststellend. Als Moresteijn tenminste gelijk had. Brands moest er niet aan denken dat achteraf zou blijken dat zijn assistent zich had vergist. Hij beet op zijn lip. Zijn hele tactiek vanaf nu zou staan of vallen met wat Moresteijn hem net had verteld. Kon hij er werkelijk van op aan dat Omar en zijn vrienden niets met de recente gebeurtenis te maken hadden? Hij zou erop moeten vertrouwen. Moresteijn was altijd goed geïnformeerd. Dat moest hij wel zijn. Brands had al heel wat punten gescoord in de gemeenteraad door Moresteijns laatste nieuwtjes en de plannen die ze samen uit hadden gebroed op grond van die informatie. Maar nog nooit had er zoveel van afgehangen als nu. Zijn politieke carrière stond op het spel. Zijn politieke leven.

“Dit kan ook goed nieuws zijn,” hoorde hij Moresteijn zeggen.

Brands sloot zijn ogen. Typisch Moresteijn. Die was alweer twee stappen verder. Terwijl Brands nog probeerde te verwerken wat zijn assistent net had gezegd, was die al bezig met schadebeperking.

“Als we het slim spelen kan dit in ons voordeel werken.”

Brands wreef over zijn gezicht. Het liefst brak hij nu het gesprek af. Hij kon een kop koffie voor zichzelf zetten, een goed boek pakken en de avond doorbrengen alsof hij nog in totale onwetendheid verkeerde. In plaats daarvan hoorde hij zichzelf vragen: “Hoe?”

“Het onderwerp staat nu op de kaart,” zei zijn assistent. “Meer nog dan vorige week. Dat moeten we uitbuiten. Nu is de tijd om te oogsten. Jouw mening is die van het volk. Ventileer hem. Maak je kwaad. Maak je terecht kwaad.”

Govert leunde naar voren en bewoog de muis van zijn computer heen en weer. Op het scherm verscheen de laatste peiling waarnaar hij had zitten kijken voordat Moresteijn belde. Hij stond er niet slecht voor, maar het kon altijd beter. Misschien had Moresteijn wel een punt. Het zou gemakkelijk genoeg zijn. Hoeveel weerstand zou hij krijgen? Niemand zou het openlijk met hem oneens zijn als hij zei dat hulpverleners bescherming verdienen.

Hij merkte dat er een glimlachje rond zijn lippen speelde. Een bescheiden glimlachje nog, maar het was een begin.

“Laten we morgenochtend even bij elkaar komen,” zei hij.

“Voor een plan-de-campagne.” Moresteijn vulde hem moeiteloos aan. “Lijkt me een goed idee.”

Tevreden leunde Govert weer achterover en schrok opnieuw van de meebuigende leuning. Hij zou er onderhand toch aan gewend moeten zijn.

“Joachim?” vroeg hij. “Je weet het toch écht zeker, hè?”

Hij trok zich niets aan van de zucht aan de andere kant van de lijn en ging onverstoorbaar door: “Ze gaan nu wroeten in het eerdere incident. Daar kun je donder op zeggen. Ze mogen niks vinden.” Hij pakte een stukje karton dat op zijn bureau lag en tikte ermee op het blad. “Het is van het grootste belang dat ze niets zullen vinden.”

“Ze zullen niks vinden.”

Brands hield van de zelfverzekerdheid in zijn stem.

“En die Meijer?”

“Die journalist?” Hij hoorde zijn assistent snuiven. “Maak je over hem maar niet druk.”

Moresteijn leek meer te suggereren dan hij zei, maar Brands wist wel beter dan ernaar te vragen.

“Ik zie je morgen om negen uur, is dat goed?” Hij hing op zonder verder nog iets te zeggen.

Een piepje uit de computer gaf aan dat hij mail had gekregen. In plaats van hem te openen keek hij uit het raam. Nog even en het werd lente. Je kon het aan de lucht zien. Zelfs als het donker was leek het minder zwart. Hij kon de grote conifeer onderscheiden in de tuin van de burens. De buurman had beloofd hem van het voorjaar om te hakken. Hij nam te veel ruimte in beslag en te veel licht weg.

In de stilte van de kamer hoorde hij zijn eigen getik met het kartonnetje. Hij keek

ernaar en moest even slikken toen hij zich realiseerde wat het was. Een echo. O ja. Nog zoiets dat zijn aandacht vroeg. ‘De twintig weken echo’, had ze met enige trots gezegd. Hij wist niet precies wat dat betekende, maar het klonk als een mijlpaal. Hij was er nog niet aan toegekomen uit te zoeken of een baby dan al levensvatbaar was. Of wat de wettelijke termijn was voor een abortus. Hij keek naar de schimmige foto waarin al duidelijk een beginnend kind te herkennen was. Ze zou geen abortus willen, dat wist hij wel zeker. Daarvoor had ze te blij gekeken, extatisch bijna.

Brands ging verzitten zodat hij recht voor zijn laptop zat. Op Google tikte hij twintig weken echo in. Een soortgelijke echo als voor hem op het bureaublad lag vulde het scherm. Hij scrolde langs de zwart-wit plaatjes van wezentjes die al zo ver voor hun geboorte iets schattigs hadden. Er was zelfs een filmpje bij. De baby – nee foetus moest hij zeggen, het was nog geen baby – die daarin te zien was leek naar zijn toekomstige ouders te zwaaien. Hij herinnerde zich dat een collega eens tegen hem had gezegd dat haar zwangerschap in het begin totaal onwerkkelijk had gevoeld. Pas toen ze op de twintig weken echo had gezien wat er nou eigenlijk in haar buik zat, wist ze dat ze moeder ging worden. Vijfentwintig centimeter, stond er. Zo groot was de... de foetus nu. Hij mat de afstand tussen zijn handen. Klein nog, maar tegelijkertijd een probleem van formaat.

“Wat ben je aan het doen?”

Hij had zijn vrouw niet horen binnenkomen. Geschrokken klikte hij het scherm weg. De echofoto op het bureau draaide hij snel om.

“Och... nog wat aan het werk. Iets over tienermoeders.”

“Zijn die hier veel, in de gemeente?”

Ze kwam achter hem staan en begon zijn schouders te masseren.

“Elke is er één te veel,” zei hij. Wat had ze gezien? Was haar oog gevallen op de foto die voor hem lag? Hij keek omhoog naar haar. Ze masseerde door terwijl ze naar de foto keek op het bureau. Ze stonden er met zijn tweeën op, hun hoofden dicht tegen elkaar. Hij was genomen tijdens een skivakantie, zo’n tien jaar geleden. Haar wangen waren knalrood van het sneeuwballengevecht dat ze even daarvoor hadden gehad.

Brands had even gefronst toen ze deze foto in het lijstje had gedaan voor op zijn bureau. ‘Ik wil dat hier een foto staat waarop we echt gelukkig zijn’, had ze gezegd. Hij had haar er niet op durven wijzen hoe lang dat geleden was.

Hij kreunde een beetje toen ze een pijnlijke spier in zijn schouder te pakken had.

“Ze boffen toch maar met jou in de gemeenteraad,” zei ze.

Hij glimlachte. Het liefdevolle ‘En ik ook’ kwam er niet achteraan. Hij vroeg zich af of zij zich daar net zo bewust van was als hij.

Hoofdstuk 4

Sjaak bleef het altijd een bijzondere ervaring vinden om op zondag het politiebureau binnen te lopen. Zo vol leven als het gebouw op doordeweekse dagen was, zo leeg en rustig was het nu. Van buiten zag het er verlaten uit, bijna alsof het al jaren niet meer in gebruik was. Op de toegangsdeur hing een geplastificeerd papier waarop het adres en telefoonnummer waren vermeld van het dienstdoend politiebureau.

Binnen was het uitgestorven op de begane grond. Normaal was er altijd wel iemand van de uniformdienst die haar in de gang begroette voordat ze de trap nam naar het afgesloten gedeelte waar de recherche zat. Nu echoden haar voetstappen door het gebouw en voelde ze zich even alsof ze de enige was die op deze weekenddag aan het werk moest. Ze nam de trap met twee treden tegelijk en botste boven bijna tegen Stijn op die met een koffiekkan uit de recherchekamer kwam.

“Op,” zei hij, terwijl hij de kan demonstratief omkeerde. Er liep een klein straaltje bruin vocht uit dat hij met zijn voet uitsmeerde over het zeil. “Volle bak daarbinnen.”

Sjaak liep met hem mee naar de kantine. Ze leunde tegen het aanrecht terwijl ze toekeek hoe Stijn de koffie in het indrukwekkend uitzijnde koffiezetapparaat schepte. Het had een tijdje geduurd voordat ze begreep hoe het ding werkte. Ze wist nog hoe irritant ze het had gevonden wanneer ze hier was binnengekomen en de koffie net op was.

“Wat doen al die mensen hier?” vroeg ze.

Ze had hem uit zijn concentratie gebracht. Ze zag het aan de geërgerde frons in zijn voorhoofd. Ze glimlachte. Zou je zien dat hij de tel ook nog kwijt was.

“Er zijn wat mensen van Jeugd en Zeden bij. Die ambulancebroeder is vorige week door een groepje jongeren in elkaar geslagen.”

“Bart Flinck?” Toeval? “Ook bij het ziekenhuis?”

Stijn schudde zijn hoofd. “Dancefeest. Hij en zijn collega moesten door de bewaking worden ontzet.”

Ze had erover gelezen in de krant. Daarna was de discussie losgebarsten over hulpverleners en het gevaar dat ze liepen tijdens het werk. De plaatselijke politici speelden zo handig op het incident in dat je de gebeurtenis zelf bijna zou vergeten.

“Weet de pers dit ook al?”

Stijn haalde zijn schouders op. “Straks wel.”

O ja, de persconferentie. Daarom moesten ze vanmiddag allemaal vroeger beginnen. Ze wilde er niet aan denken hoe gestrest hun teamleider Bob Gerritsen zou rondlopen. Als hij ergens niet van hield dan was het wel van persconferenties. Zeker

niet als die aan het begin van een onderzoek werden gehouden. Sjaak kon zich er iets bij voorstellen. Ze had nooit begrepen wat er voor journalisten aan was om allemaal dezelfde quote te hebben, hetzelfde plaatje te schieten van een paar mensen achter een tafel vol microfoons. Ze had het een keer aan Arend Meijer gevraagd, zelfbenoemd koning van de misdadajournalistiek. Hij was destijds het vriendje van haar beste vriendin, nog zoiets dat ze nooit begrepen had. Hij had gezegd dat het hem er vooral om ging wat er níet werd gezegd. Ze wachtten zwijgend tot de koffie was doorgelopen.

“Ik wil het eerste bakkie.” Ze schoof haar mok vooruit. Stijn wilde de koffie in de thermoskan gieten, maar schonk in plaats daarvan eerst Sjaaks mok vol.

“Is die beter?”

“Hij is er tenminste. Anders moet je maar afwachten of er nog wat in zit.”

Stijn glimlachte. “Kom, we gaan.”

In de researchkamer was geschoven met het meubilair om iedereen een zitplaats te geven. Met zoveel mensen erin viel het pas goed op hoe klein hun werkplek eigenlijk was. De rechercheurs zaten in een halve cirkel zodat iedereen zicht had op Bob Gerritsen en de rijzige vrouw die naast hem stond. Sjaak ging op een van de tafels achteraan zitten en keek toe hoe Stijn de koffiekkan doorgaf aan de mensen op de eerste rij. Goede keus om niet op die koffie te wachten.

Gerritsen klapte in zijn handen. “Kunnen we beginnen?”

Nog voor iedereen stil was stelde hij de officier van justitie voor. “Florine van Wezel. Zij gaat leidinggeven aan het moordonderzoek. Ze leidt ook het onderzoek waarmee onze collega’s van Jeugd en Zeden bezig zijn.”

Hij wenkte een van de mannen die vooraan zaten. “Dit is Ger Hafkamp, teamleider van Jeugd en Zeden. Zoals de meesten van jullie waarschijnlijk al weten is ons slachtoffer een weekend geleden tijdens zijn werk belaagd door een groep feestgangers. Ger en zijn mannen onderzoeken die vechtpartij.”

De man die hij had aangesproken, wurmde zich uit zijn krappe zitplaats aan het bureau van Sjaaks collega Irene. Hij was zo lang dat hij bijna dubbelgevouwen onder het bureau leek te zitten. Hij grijnsde onhandig en haalde zijn hand door zijn haar dat daardoor recht overeind kwam te staan en maar heel langzaam terugzakte.

“Hallo allemaal. Bob heeft mij en mijn team uitgenodigd, omdat we niet kunnen uitsluiten dat de twee gebeurtenissen met elkaar te maken hebben. Uiteraard staan al onze onderzoeksresultaten jullie ten dienst. Het lijkt me handig als wij jullie eerst even op de hoogte brengen van wat wij tot nu toe hebben. Jan?”

Een man die schuin voor Sjaak zat, schudde zijn hoofd. “Je doet het prima, Haf! Ik heb er niets aan toe te voegen.”

De teamleider trok een grimas. “Oké. We hebben behoorlijk wat mensen ondervraagd, hoewel een heleboel jongeren al pleite waren tegen de tijd dat de politie erbij kwam. Veel waren ook zo ver heen dat ze amper konden praten. Volgens de getuigenverklaringen en uit wat we zien op verschillende internetfilmpjes gaat het om een groep jongeren die vermoedelijk van Marokkaanse afkomst zijn. We hebben de beelden vergeleken met de Marokkaanse relschoppers die bij ons bekend zijn, maar tot nu toe hebben we nog niemand positief kunnen identificeren.” Hij kuchte. “Maar de kwaliteit van die filmpjes is dan ook niet al te best.”

“En alle Marokkanen lijken op elkaar,” hoorde Sjaak iemand zeggen. Ze kon niet uitmaken wie. Ger Hafkamp had het niet gehoord. Of hij deed alsof.

“We hebben contact gezocht met de jongerenwerker van de Marokkaanse gemeenschap. Misschien kan hij ons helpen de daders aan te wijzen. Nu Flinck is doodgestoken gaan we nog een keer door alle verklaringen en het bewijsmateriaal heen. We zijn er tot nu toe vanuit gegaan dat het ging om een zinloos geweld actie tegen hulpverleners. Maar dat soort relschoppers komt meestal niet terug om het karwei af te maken.”

“Denk je dat dit persoonlijk is?” vroeg Irene.

Het was Rogier die antwoord gaf. “Of Flinck en zijn collega hebben bij die vechtpartij iets gezien waar ze maar beter niet over konden praten.”

“Kan,” zei Hafkamp.

“Zeker,” vond de officier van justitie. “Dat is een goede theorie.”

Rogier glom van trots en keek parmantig de kring rond. Stijn maakte een gebaar alsof hij moest braken. Sjaak glimlachte. Ze zou hem maar niet vertellen dat Rogier haar juist elke dag meer aan hem deed denken met zijn zelfvoldane gedoe.

Sjaak stak haar hand op om iets te vragen maar Rogier ging nog even door: “In dat geval zou de collega van Flinck ook gevaar kunnen lopen.”

De officier van justitie knikte. “Daar hebben we rekening mee gehouden. We hebben bewaking ingezet.”

“Sjaak?” zei Gerritsen.

Inwendig grinnikte ze om het teleurgestelde gezicht van Rogier.

“Een vraagje aan Ger. Ik neem aan dat jullie met de twee ambulancebroeders hebben gesproken. Wat zeiden zij over de vechtpartij?”

Hafkamp keek naar de man die hij eerder het woord had willen geven. Die draaide zich half om naar Sjaak. “Nou, dat is eigenlijk wel een beetje vreemd. Zeker als je er nu over nadenkt, met wat er gisteren is gebeurd. Ze waren allebei nogal... hoe zal ik het zeggen... terughoudend. Net of ze niet het achterste van hun tong wilden laten zien. We hebben geprobeerd te achterhalen wat nou eigenlijk de aanleiding was

van het vechten, maar daar deden ze vaag over. Heel vaag. We kregen het niet helder.”

“Had je het idee dat ze ergens bang voor waren?”

“Die collega zeker. Mats Zeelen heet ie. Hij heeft zich de maandag na het incident ziek gemeld en zit sindsdien thuis. Het nieuws over gisteren zal hem helemaal geen goed doen.”

“Waarvoor waren ze daar eigenlijk?” vroeg Sjaak. “Het was bij een houseparty, toch?”

Hafkamp knikte. “Een dancefeest. Illegaal georganiseerd. Er was geen vergunning aangevraagd. In de praktijk betekent dat meestal dat, zodra er iets gebeurt, de organisatoren hun boeltje pakken en dan zie je ze nooit meer terug.”

“Maar iemand heeft 112 gebeld.”

“Eén van de omstanders waarschijnlijk. Een meisje van vijftien was onwel geworden. De combinatie van te veel drank en wat pillen valt niet bij iedereen even goed. Tegen de tijd dat de ambulance kwam was ze al in coma.”

“Overleden?”

Hafkamp schudde zijn hoofd. “Ongelooflijk veel mazzel gehad. Ze werd een paar dagen erna wakker in het ziekenhuis. Gisteren is ze ontslagen.”

“Hebben jullie haar al gesproken?”

“Ze komt morgen met haar ouders op het bureau. Het vriendje dat erbij was, Sjors Draaij, hebben we trouwens al wel ondervraagd. Hij kon ons niet vertellen hoe zijn vriendin aan die pillen was gekomen.”

Sjaak voelde een koude rilling. Haar dochter Anna was niet veel ouder dan dit meisje. Vroeger bestond haar taak er vooral uit haar te beschermen tegen valpartijen en al te enthousiast snuffelende honden. Ze had gedacht dat het alleen maar gemakkelijker zou worden als haar kinderen ouder werden, maar er lagen meer gevaren op de loer dan zij in haar eentje kon tackelen. Misschien moest ze toch nog maar een keer het gesprek aangaan over drugs. Al zag Anna haar natuurlijk al aankomen.

“Heeft hij gezegd hoe de ruzie met de verplegers begon?” hoorde ze Stijn vragen. “Of was hij te veel met zijn zieke vriendinnetje bezig?”

Hafkamp trok een grimas die van alles kon betekenen. Voordat hij nog iets kon zeggen werd hij onderbroken door de officier van justitie naast Gerritsen.

“Kunnen jullie dat later onderling bekijken? De persconferentie begint over een half uur en ik wil nog graag iets horen over gisteravond. Zijn alle getuigen van gisteren gehoord?”

Ze zag er geïrriteerd uit, vond Sjaak. Ze vroeg zich af of Bob Gerritsen soms niet

de enige was die last had van zenuwen.

Gerritsen haastte zich te zeggen dat de agenten die als eerste ter plaatse waren verklaringen hadden opgenomen. “Wij gaan ze allemaal doornemen en met elkaar vergelijken. Waar nodig nemen we aanvullende verklaringen op.”

Hij keek de kamer rond en liet zijn blik rusten op Sjaak. Was dit een opdracht aan haar? Ze fronste haar wenkbrauwen. Ze kon zich leukere taken voorstellen.

Mevrouw Van Wezel keek nadrukkelijk op haar horloge. Genoeg geluld. Deze briefing was bijna voorbij, wist Sjaak. Er was werk aan de winkel.

Hoofdstuk 5

“Lekker zo.”

Het was de derde keer dat ze het zei. Sjors Draaij wilde dat ze haar mond hield. Wat was dat toch met meiden dat ze altijd en eeuwig wilden praten? Hij wilde alleen maar liggen, naast haar, op de bank van haar ouders. Een beetje krap was het wel, maar als ze niet te veel bewogen ging het best. Hij zou het er eens met Manons ouders over moeten hebben, dat ze bij de keuze van hun volgende bank rekening moesten houden met hun dochter en haar vriendje. Bij die gedachte moest hij inwendig even grinniken. Alsof hij ooit met haar ouders zou praten. Ze zouden een rolberoerte krijgen als ze wisten dat hij nu hier was. Hij was immers de grote boze drugsdealer die hun dochter de pillen had gegeven waardoor ze helemaal van de wereld was geraakt. Letterlijk. Sjors' maag draaide om als hij teruggedacht aan hoe Manon op de stoep had gelegen. Die holle nietsziende blik in haar ogen, haar lijf versteend. Hij had gedacht dat hij haar kwijt was. Zijn hart had stilgestaan en hij was niet meer in staat nog iets te doen. Hij zou degene die 112 had gebeld eeuwig dankbaar blijven, maar diep in zijn hart baalde hij dat hij het niet was geweest die zo daadkrachtig had opgetreden.

“Ik ben zo blij dat je bent gekomen.” Manon streelde zijn haar, steeds weer over dezelfde plek. Het had iets geruststellends, hoewel het hem langzamerhand een beetje begon te irriteren.

Sjors bromde wat als antwoord. Hij hoopte dat ze de hint zou begrijpen en verder stil zou zijn.

Hij kon hier maar een uurtje zijn. Iets langer misschien, hij wist niet precies hoe lang zo'n kerkdienst duurde. Zodra Manons ouders met haar zusje waren weggereden had hij op het raam getikt. Voorlopig moesten ze het doen met dit soort heimelijke ontmoetingen. Haar ouders waren zo overstuurd door wat er met hun dochter was gebeurd, dat ze haar voortdurend op de huid zaten. Afgaande op wat Manon zei had ze tot haar achttiende huisarrest.

Sjors keek naar de heliumballon die in de hoek van de kamer aan een grote kamerplant was vastgemaakt. ‘Welkom thuis’ stond erop. Op het tafeltje ernaast stonden verschillende foto's van het gezellige gezinnetje dat ze waren geweest voordat hij in beeld kwam. Manon als klein meisje bij haar moeder op schoot. Het hele gezin voor een of andere stenen zuil. De meest recente foto was van Manon met haar zusje en ouders. Ze hadden allemaal een kerstmuts op. Die was afgelopen kerst genomen. Sjors kende haar net. Hij herinnerde zich dat ze het erover hadden gehad

hoe suf het was zo'n foto als kerstkaart te versturen.

Sjors bewoog zijn hoofd om haar strelende hand af te schudden. Hij werd er kriegelig van. Als ze dan toch per se wilde aaien en kroelen wist hij wel een betere plek.

“Sjors?” begon ze.

Hij probeerde het klaaglijke toontje te negeren.

“Dit verandert toch niks, hè? Ik bedoel... tussen ons. Wij blijven samen, toch?”

Hij probeerde niet hardop te zuchten. Hoe vaak moest hij het zeggen? Ze wist toch dat hij de afgelopen week iedere dag in het ziekenhuis was geweest? Telkens als hij zijn kans schoon zag en haar ouders de ziekenhuiskamer uit waren, was hij naar binnen geslopen. Hij had haar hand vastgehouden en tegen haar gepraat, ook al lag ze dan in coma en wist hij helemaal niet of ze hem wel kon horen.

“Natuurlijk,” zei hij. Zijn stem klonk alsof hij het er met moeite uitperste.

Manon keek hem even onderzoekend aan. Ze glimlachte. “Gelukkig maar. Ik wil altijd bij je blijven.”

“Ik ook bij jou.”

Het was een gemakkelijke belofte, dacht hij. Altijd was een relatief begrip. Als hij niet snel met een goed plan op de proppen kwam dan kon zijn ‘altijd’ wel eens heel kort duren. En nu was die ambulancebroeder ook nog dood. Hoe moest hij in hemelsnaam zijn pillen terugkrijgen? Geen schijn van kans. Hij wist niet eens waar die gast ze had gelaten. Misschien was hij wel naar de politie gestapt. Maar nee... dan had hij hem niet laten komen, toch?

Of was het van het begin af aan de bedoeling geweest om hem in de val te laten lopen? Droeg de ambulancebroeder bijvoorbeeld een zendertje? Op zijn borst geplakt, zoals je wel eens in een film zag. Sjors schudde zijn hoofd. Nee, dat was heus niet zo. Hij moest zichzelf nu niet gek maken. Hij haalde zich veel te veel in het hoofd. Als de politie had geweten van de ontmoeting van gisteren dan was het niet zo afgelopen. Hij werd misselijk als hij eraan terugdacht. De flits van het mes dat glinsterde in het licht van de straatlantaarns. Hoe snel dat mes naar voren was gekomen. Het geluid van het metaal in het vlees, de kreet van het slachtoffer. Dat geluid zou hij nooit meer vergeten, hoe hard hij dat ook probeerde.

Hij was zelf ook geraakt, hij had een lelijke schram op zijn arm om het te bewijzen.

Hij sloot zijn ogen. Niet aan denken, nu. De man was dood, daar was niets meer aan te veranderen. Hij moest verder. Hoe langer hij stilstond bij gisteravond, hoe minder tijd hij had om met een goed idee te komen. Als hij niet meer bij de pillen kon dan moest hij iets anders bedenken. Dan had hij geld nodig. Veel geld. Meer dan

je met een simpel bijbaantje bij de McDonald's kon verdienen. En bovendien, hoe kwam hij zo snel aan een bijbaantje waar ze hem ook nog eens binnen een paar dagen uitbetaalden? Hij was zwaar de lul. Had hij nou maar iemand die hem geld kon lenen. Bij zijn ouders hoefde hij niet aan te komen, die hadden het zelf al moeilijk genoeg om het hoofd boven water te houden.

Zijn blik viel op de zware zilveren kandelaar aan een kant van het dressoir. Het ding zag er duur uit.

“Waar denk je aan?” vroeg Manon. Ze ging nu met haar vinger over zijn voorhoofd, tot aan zijn neusbrug en terug.

Hij glimlachte. “Aan jou.”

Haar mondhoeken gingen omhoog. Ze wist waarschijnlijk net zo goed als hij dat het niet waar was.

“Ben je bang?”

Hij zuchtte. “Ssst. Ik ben nu hier. Bij jou. Dat is alles wat ertoe doet.”

Ze was stil, maar hij kon aan haar gezicht zien dat ze dat niet zou blijven. “En die lui?”

Sjors ging verliggen en steunde op zijn ene elleboog. “Maak jij je nou maar niet druk om die lui. Dat regel ik.” Hij deed zijn best er zelfverzekerd uit te zien. “Echt.”

“En de politie?”

“Manon... toe nou. Ik ben hier maar heel even. Laten we het nou gezellig houden, oké?”

Ze had een punt. De politie. Als die wist waar hij gisteravond was geweest dan wilden ze vast wel met hem praten. Hij vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat ze bij hem kwamen. Met al die getuigen bij het busstation was hij vast niet onopgemerkt gebleven.

Hij voelde zich rusteloos worden. Hij kon hier niet blijven liggen wachten tot ze hem kwamen halen. Hij moest iets doen, maar wat? Bij alles wat hij bedacht doemden meteen tig andere problemen op. Hij kon het maar beter onder ogen zien: hij kon geen kant op. Net op het moment dat hij overeind wilde komen voelde hij Manons lippen op die van hem.

“Je moet gaan,” fluisterde ze. Ze kuste hem nog een keer. “Sorry.”

Hoofdstuk 6

Sjaak zuchtte overdreven diep. Bob Gerritsen wist wel welke klussen hij uitbesteedde. Het leek wel of er geen eind kwam aan de stroom verklaringen van getuigen. De agenten die na de steekpartij als eerste ter plaatse waren, hadden hun best gedaan, dat moest ze hen nageven. Ze geloofde niet dat er één busreiziger aan hun aandacht was ontsnapt. Jammer alleen dat hun rapportagekwaliteiten niet correspondeerden met hun werklust. Gingen agenten tegenwoordig niet meer naar school? Veel interessants hadden de getuigen ook niet te vertellen. Veel mensen waren zo dicht mogelijk bij het kunstwerk annex wachthok gaan staan om in ieder geval nog een beetje te schuilen voor de gure wind. Daardoor hadden ze niet direct zicht op de plek waar Bart Flinck had gestaan.

Sjaak keek naar de stapel papieren die Stijn voor zich had liggen. Die werd ook niet veel kleiner, leek het. Haar blik werd getrokken door Rogier en Irene die opstonden en de kamer uitliepen. Die mochten tenminste echt researchwerk gaan doen. Hoewel een verhoor van iemand die bijna een week in coma had gelegen en waarschijnlijk helemaal niets had meegekregen van alle commotie om haar heen nou ook weer niet het allerleukste was dat ze kon bedenken. Met een hand tastte ze in haar la terwijl ze de volgende verklaring van de stapel pakte. Pas toen haar vingers niks te pakken kregen, herinnerde ze zich dat ze de zak drop, die standaard in haar la lag, had weggegooid toen ze met haar dieet begon. Geweldig. Geestdodend werk en geen extra brandstof om scherp te blijven.

Ze schrok van de telefoon. Zij en Stijn staken tegelijk hun hand uit. Hij was sneller. Geërgerd schoof ze de verklaring waarin ze aan het lezen was opzij en pakte een nieuwe van de stapel. Ze voelde de kinderachtige neiging hem onder het bureau door te schoppen. Ze hoefde niet naar hem te kijken om te weten dat hij triomfantelijk zat te grijnzen. Terwijl ze het volgende hopeloze proces-verbaal doornam probeerde ze uit Stijns korte antwoorden op te maken waarover het gesprek ging. Tegelijkertijd wilde ze niet al te duidelijk meeluisteren, om Stijns grijns niet nog breder te laten worden.

Zodra Stijn de telefoon neerlegde met: ‘We komen eraan’, keek ze op.

Hij lachte hardop. “Jij bent ook zo doorzichtig! Ik moet even weg, bewaak jij het fort?”

“Je zei: WE komen eraan.”

“Ik bedoelde: Minke en ik.”

Sjaak had haar jas al aan. “Kom nou maar. Het kan nooit meer tijdverspilling zijn

dan wat Bob ons nu laat doen.”

Hij reageerde niet meteen.

“Of ben jij al iets interessants tegengekomen in die berg papier?”

Stijn schudde zijn hoofd. “Ik blijf hopen. We hebben nog niet alles gehad. Ik ben alleen bang dat we iedereen opnieuw zouden moeten horen als we echt goede verklaringen willen hebben. Ik weet niet waar het is misgegaan, maar ik heb geen enkel pv gelezen dat honderd procent in orde was.”

Sjaak trok een grimas bij de gedachte dat ze bij alle mensen die zaterdag bij het busstation tegenover het ziekenhuis waren geweest, langs moesten. “Ik geloof niet dat er veel mensen waren die echt iets belangrijks hebben gezien,” zei ze. Terwijl ze naar de auto liepen dacht ze daar over na. Was dat echt zo? De meeste getuigen die door de agenten waren ondervraagd, waren pas komen kijken toen Flinck al was neergestoken. Zijn broer schreeuwde moord en brand en veel busreizigers kwamen op het lawaai af. Over hoe de steekpartij precies in zijn werk was gegaan konden ze daarom niets vertellen. Sjaak had gehoopt dat ze misschien iemand hadden zien weglopen – een figuur die onder het bloed zat of het mes nog in zijn hand had – maar daarover had ze niets gelezen in de verklaringen die ze tot nu toe had doorgeworsteld.

Sjaak schoof op de passagiersstoel en reikte naar de veiligheidsgordel. “Er was eentje bij...,” peinsde ze hardop, “die anders was. Er klopt iets niet met de tijd of zo. Ik kan er niet precies de vinger op leggen. Misschien is het wel niks, alleen maar het zoveelste slecht opgemaakte proces-verbaal.”

“Of we moeten die getuige nog een keer aan de tand voelen,” zei Stijn. Hij startte de auto. Sjaak haalde haar schouders op.

Geen straf, dacht ze. Als het bij één getuige bleef, was dat een gemakkelijk klusje en bovendien een stuk minder saai dan alleen maar verklaringen doorlezen.

“Waar gaan we eigenlijk naartoe?”

“Flincks werkplek.”

“Ik ben blij dat u er bent,” zei de man die de deur van de ambulancepost voor hen opendeed. De plek waar Bart Flinck een groot deel van zijn werkzame leven had doorgebracht was alleen als ambulancepost te herkennen aan de drie ziekenwagens op het grind voor het gebouw. Verder was het een dertien in een dozijn pand; vierkant, grijs en saai, dat net zo goed onderdak had kunnen bieden aan een groothandel in kantoorartikelen.

Binnen waren de muren in lichte pastelkleuren geverfd. In de lange gang hingen ingelijste reclameposters uit de jaren vijftig.

“Ik heb u meteen gebeld,” zei de man. “We hebben alles intact gelaten.”

Hij wees naar het rijtje stalen lockers in wat nog het meest leek op een kledkamer van een middelbare school. Langs de wanden stonden eenvoudige houten banken met metalen haken erboven. Er hingen een paar dikke winterjassen en een veelkleurige sjaal. De derde locker van rechts stond open. Een paar afgetrapte gym schoenen was uit het kastje gehaald en stond nu doelloos op het gekleurde zeil.

“Heeft u de leiding hier?” vroeg Stijn.

De man knikte. Hij wreef ongemakkelijk in zijn handen. “De Wit,” zei hij. Zijn blik bleef op de locker van Bart Flinck gericht.

“Kan iemand anders in deze kast komen?”

“Nee. Iedereen heeft zijn eigen locker met zijn eigen sleutel. Waarom zou iemand in andermans locker moeten kunnen?”

Stijn haalde zijn schouders op. “Zomaar een vraag.”

“Nou ja, het is ook niet bepaald een kluis die vol ligt met allerlei kostbaarheden. Ik bedoel, we stoppen er alleen onze persoonlijke spullen in als we in uniform werken. Niks bijzonders. Dat dacht ik tenminste altijd.”

“Totdat u Flincks locker opende.”

Hij knikte. De lange haarlok die in een sierlijke krul op zijn voorhoofd viel, wipte op en neer. “We wilden de persoonlijke spullen van Bart in een doos doen. We dachten dat het dan gemakkelijker zou zijn voor de familie om ze op te halen.”

Een sympathiek idee, vond Sjaak, al vroeg ze zich af of het de familie echt veel zou uitmaken. De gedachte dat het leven van hun dierbare was te reduceren tot een stuk of wat dingen in een kartonnen doos leek haar nog steeds bijzonder pijnlijk. De Wit deed met zijn voet de deur van het kastje ver genoeg open om erin te kunnen kijken. “Ik ben bang dat mijn vingerafdrukken er nu wel op zitten.”

Sjaak keek naar de zak van dik doorzichtig plastic, die onderin de locker lag. Ze floot, terwijl ze haar latex handschoenen aantrok. Ook zonder dat ze de zak oppakte om hem beter te bekijken kon ze zien dat er een flink aantal pillen in zat. Minstens vijftig schatte ze. Ze zagen er niet uit als medicijnen die je op recept bij de apotheek kon halen. Zelf had ze tenminste nog nooit een pil voorgeschreven gekregen waar een hartje in gestanst was. Ze keek Stijn aan en trok even haar wenkbrauwen op. Wat moest een ambulancebroeder met zoveel party pillen? Dit was meer dan een voorraadje voor eigen gebruik, wat voor woeste levensstijl hij er ook op nahield.

“Wat ligt er verder in deze kast?”

De Wit haalde met een overdreven gebaar zijn schouders op.

“Ik heb u meteen gebeld,” zei hij nog maar een keer. “En daarna ben ik verder overal van afgebleven.”

Hij liet een korte stilte vallen. “Wij allemaal.”

Stijn glimlachte. Ja vast, betekende dat lachje. En wij geloven dat natuurlijk.

“Heel goed,” zei Sjaak. “Wij nemen dit mee.”

De Wit knikte. “Natuurlijk.”

“Tot zover de ideale schoonzoon,” zei Stijn in de auto. Sjaak wierp een blik op de zak met pillen. Ze vroeg zich af hoe het verhaal op de persconferentie zou zijn geweest als op dat moment bekend was dat Flinck een dealerhoeveelheid xtc in zijn locker had. Was hij een minder respectabel lid van de samenleving geworden nu hij in drugs bleek te handelen? En was daarmee zijn dood een minder grote tragedie?

“Ik ben benieuwd wat zijn collega-broeder hiervan vindt,” zei ze.

“Zeelen? Misschien zit hij wel samen met hem in de handel en zweet hij nu peentjes, omdat hij doodsbang is dat wij de pillen ontdekken.”

Sjaak schudde haar hoofd. Dat kon ze zich niet voorstellen. “Die Zeelen zit al vanaf maandag thuis.”

“Nou precies!” zei Stijn. “Sommige mensen zijn niet geschikt voor de drugshandel. Het zaakje van Bart Flinck vergt het uiterste van zijn zenuwen. Hij vindt het maar niks, maar hij durft er niets van te zeggen. Hij wil zijn collega er niet bij lappen. Maar ondertussen voelt hij zich helemaal niet op z’n gemak. En als er dan zoiets gebeurt als afgelopen zaterdag, als hij te maken krijgt met agressie, tja, dan knapt er iets. Dan kan hij het niet meer aan.”

Sjaak keek hem van opzij onderzoekend aan. “Dokter Phil?” informeerde ze.

Hij grinnikte. “Als jij nou straks even die pillen aflevert bij de TR,” zei hij, “dan blijf ik in de wagen, kunnen we meteen weer weg.”

“O ja. Want ik kan immers zo goed met Blankenzee opschieten dat ik hem vast wel kan paaien om voor mij nog even een klusje tussendoor te doen. En laat ik dan ook meteen tegen Bob zeggen dat we vanmiddag niet toekomen aan de taak die hij ons heeft toebedeeld, omdat we onze eigen prioriteiten stellen.”

Stijn grijnsde. “Ik ben bij dat je het zelf aanbiedt.”

Hoofdstuk 7

De wijk waar Mats Zeelen, de collega-broeder van Flinck, woonde had ooit aan de rand van de stad gestaan. Dat was niet eens zo lang geleden, nu ze erover nadacht. Sjaak kon zich nog herinneren dat de wijk werd gebouwd. Die zou voorgoed een eind maken aan de woningnood. Een megaproject was het, met ruime eengezinswoningen en appartementencomplexen gebroederlijk naast vrijstaande villa's. Allemaal vanuit de gedachte dat de nieuwe wijk voor alle bewoners was, of ze nou een grote of een kleine beurs hadden. Inmiddels waren er minstens twee nieuwere wijken uit de grond gestampt, zodat Mats' woning al lang niet meer uitkeek over de weilanden. Eén van die wijken bestond uit louter dure twee-onder-één-kapwoningen. Rijk en arm naast elkaar werkte kennelijk alleen op papier.

Zeelen woonde in een kleine maisonnette. In het raam naast zijn deur zat een barst die met breed plakband provisorisch was gerepareerd. Het was zo te zien het enige onderhoud dat de laatste jaren aan de woning was gepleegd. Het huis zag er verlaten uit. Op de bovenverdieping waren alle gordijnen dicht. Beneden werd de inkijk geweerd met ouderwetse vitrages. Zeelen had een stukje karton aan de binnenkant van het glas in de deur geplakt.

“Aan de deur wordt niet gekocht,” las Stijn hardop. “Charmant.”

Hij drukte lang en hard op de bel. Een schor gezoem klonk door het huis.

“Kom op joh, wakker worden. Tijd om op te staan.”

Net voordat hij voor de tweede keer wilde aanbellen ging de deur een eindje open.

“Ja?”

Een maffe geur kwam hen tegemoet.

“Recherche,” zei Sjaak. “Mogen we even binnenkomen?”

De deur zwaaide open. De jonge man die in de smalle gang stond zag eruit alsof hij nog niet zo lang uit bed was. Hij droeg een vormeloze joggingbroek en een T-shirt dat betere tijden had gekend. Hij wreef over zijn kin. Sjaak hoorde de stoppels raspen langs zijn hand.

“Recherche, hè? Heeft u een legitimatie?”

Zeelen bekeek de identiteitsbewijzen zorgvuldig voor hij een stap opzij deed om ze er langs te laten. De gang was zo smal dat ze zich langs hem moesten wurmen. Sjaak rook de slaaplucht die om hem heen hing.

Zijn weifelachtige baardje was niet genoeg om zijn slappe wangen te verhullen. Zijn lijf was al even uitgezakt. Ze had zich iets anders voorgesteld bij een

ambulancebroeder. Ook bij iemand die Mats heette trouwens.

“Let u niet op de rommel alstublieft. Ik heb nog geen tijd gehad om op te ruimen.”

Ze liepen de huiskamer van Zeelen in. De rommel die hij bedoelde, concentreerde zich rond de salontafel met de bruinleren bank erachter. Aan de hoeveelheid kranten, de mok die bruin zag van de koffieaanslag, en de afstandbedieningen van de televisie en een spelcomputer te zien, was dit ook ongeveer de ruimte waarin Zeelens leven zich afspeelde. Zeelen veegde de kranten bij elkaar en pakte de mok op.

“Gaat u toch zitten. Wilt u misschien koffie?”

Hij keek in zijn eigen koffiemok, trok een vies gezicht en glimlachte naar hen.

“Koffie zou lekker zijn,” zei Stijn.

Zeelen was verrassend snel terug met de beste koffie die ze vandaag hadden gehad.

“Normaal is het hier niet zo... nou ja. Ik ben mezelf niet helemaal na...” Hij liet zijn zinnen onafgemaakt in de lucht hangen, bijna als een uitnodiging aan hen om ze af te maken.

“Na wat?” hield Stijn zich van de domme.

Zeelen keek hem aan alsof hij hem niet meteen begreep. “Nou ja, na vorige week natuurlijk. En helemaal na afgelopen zaterdag. Daarom bent u hier, neem ik aan, omdat mijn collega is neergestoken. Bart Flinck. Een superkerel. Ik was er ziek van toen ik het gisteren hoorde. Ik heb vannacht amper geslapen.”

“Gecondoleerd. Werkte u vaak met hem samen?”

Mats Zeelen knikte. “Ja. Heel vaak. Vorige week zaterdag nog. Nou ja, dat weet u natuurlijk. En als ik me niet ziek had gemeld, dan was ik er eergisteren ook bij geweest. Weet u wel hoe dat voelt?”

Sjaak probeerde te peilen of deze man bedoelde dat hij een schuldgevoel had, omdat hij zijn collega in de steek had gelaten of dat hij alleen maar opgelucht was dat hij de dans was ontsprongen. Ze schudde haar hoofd. Maar Zeelen had geen aanmoediging nodig om door te gaan.

“Wij zijn hulpverleners, nota bene! Wij helpen mensen. En wat krijgen we? Stank voor dank! Het is niet eens meer veilig om ons werk te doen. Kunt u zich dat nou voorstellen? Patiënten die je komt ophalen, vallen je aan. En als zij het niet doen, dan doen de omstanders het wel. Ongelooflijk.”

Hij nam een slok van zijn koffie en schudde zijn hoofd. “Werkelijk ongelooflijk.”

Ze wilde zeggen dat Flinck in zijn pauze was neergestoken en dat het nog helemaal niet zeker was dat zijn dood te maken had met het feit dat hij op de ambulance werkte. Ze opende haar mond en sloot die meteen weer. Ze wisten nog helemaal niks en uit de getuigenverklaringen werden ze tot nu toe ook nog niet veel wijzer. Het

enige wat daaruit naar voren kwam was dat er een groepje mannen bij Bart Flinck had gestaan. Wie dat waren of wat er tussen hen besproken was, bleef een groot mysterie. Daarover kon alleen Harold Flinck iets vertellen, de broer van Bart. Maar van zijn verklaring was geen chocola te maken. Over een paar dagen misschien, als hij een beetje was bijgekomen.

“Weet u, mijn vader zegt altijd dat de maatschappij gek is geworden. Ik dacht altijd dat hij maar wat kletste. Oude mannenpraat. Vroeger was heus niet alles beter. Maar zo langzamerhand klinkt het zo gek nog niet. Van hulpverleners hoor je af te blijven. Die moeten gewoon hun werk kunnen doen.”

“Zo is dat,” zei Stijn. Hij grijnsde naar Sjaak.

Verkiezingsretoriek, dat was het. Een van de plaatselijke politici had de gebeurtenis van vorige week aangegrepen om zich extra te profileren voor de aankomende gemeenteraadsverkiezingen. Het bekte goed, dat moest ze toegeven. En niemand kon het met hem oneens zijn. Govert Brands heette hij. Hij noemde zich de stem van de burger. Van de ontevreden burger welteverstaan. Van de boze burger die aan de borreltafel precies wist hoe het allemaal veel beter kon. En die op internet in niet mis te verstane bewoordingen zijn ongenoegen spuide. De oplossingen waarin Brands grossierde waren van hetzelfde kaliber.

“Misschien kunt u ons iets vertellen over de vechtpartij waar u bij betrokken was?”

Zeelen sloot zijn ogen. “Ik was er meteen al bang voor, dat het nog een staartje zou krijgen. De sfeer bij dat housefeest was meteen al niet goed. En Bart was ook zo boos. Hij had zich rustiger moeten houden. Dat zei ik al meteen tegen hem. Rustig blijven, zei ik. Met dat soort mensen moet je voorzichtig zijn. Die moet je niet verrot schelden. Dat is gevaarlijk.”

“Deed Bart dat dan?” vroeg Sjaak. “Hen verrot schelden?”

Hij draaide heen en weer op zijn stoel. “Nou ja, het is heus niet zo dat Bart zelf begon of zo, als u dat soms wilt suggereren.”

Hij keek naar een punt op de muur achter haar en Stijn. Mats Zeelen leek steun te zoeken bij een sjaaltje van de plaatselijke voetbalclub.

“Het is alleen dat hij, hij kan zich niet voorstellen dat mensen vrijwillig zulke rotzooi slikken. Wij weten natuurlijk wat het met je doet. Wij zien altijd de uitwassen. En als je dan zo’n jong grietje ziet creperen omdat ze een pilletje te veel heeft geslikt, nou ja.” Hij haalde zijn schouders op. “Echt, het is onvoorstelbaar wat mensen zichzelf en elkaar aandoen. Ik zou er een boek over kunnen schrijven.”

Vast wel.

“Deed Flinck iets bijzonders?” vroeg ze.

Zeelen keek haar niet-begrijpend aan.

“Schelden? Schreeuwen?”

“Een preek denk ik. Ik was met het meisje bezig terwijl hij zich bemoeide met haar vriendje. We proberen altijd zo snel mogelijk te achterhalen wat iemand binnen heeft gekregen. Ik kreeg niet precies mee wat er werd gezegd. En die duw was volgens mij ook helemaal niet zo hard.”

“Duw?”

“Duwtje. Klein zetje. Niets groots of zo. Niet dat je daarvoor een vechtpartij moet beginnen. En bovendien waren wij daar om zijn vriendin het leven te redden. Van hulpverleners blijf je gewoon af. Punt.”

“U heeft zich na de vechtpartij ziekgemeld, hè?” zei Stijn. “Had dat met uw verwondingen te maken?”

Zeelen bewoog het hoofd. “Nee, ik was gelukkig niet zo erg gewond. Dat bleek mee te vallen. Maar hoe zou u zich voelen als u op uw werk niet meer veilig was? Kijk, u bent van de politie, dat is anders. Wij zijn er alleen maar om mensen te helpen. Niet om boetes uit te schrijven of mensen op te pakken. Wij helpen mensen. Dat is alles. Daar hoort niet bij dat je onderhand een cursus zelfverdediging moet hebben gevolgd om op de ambulance te kunnen werken.”

Het begon te klinken als een opgezegd lesje. Uit het hoofd geleerd om zichzelf schoon te praten. Ze vroeg zich af hoe lang deze man zijn werk al deed, en ook hoe lang hij het nog van plan was te blijven doen.

“Ik was de zondag erna vrij en ik was van plan om die maandag gewoon weer te gaan werken. Ik was nog wel wat stijf en voelde me niet topfit, maar ik was ook weer niet zo gewond geraakt dat ik niet kon werken. Maar het voelde niet goed. Zodra ik de afslag nam naar de ambulancepost merkte ik het al; ik werd een beetje misselijk en ik kreeg zo’n vage hoofdpijn. Ik dacht dat ik alleen maar wat zenuwachtig was om weer te beginnen. Ik parkeerde de auto op het parkeerterrein en ineens zag ik dat joch weer. Dat vriendje. Hij stond met Bart te praten. Buiten, bij de ambulance.”

“Met Bart? Bart Flinck?”

Hij knikte. “Ik weet niet waar ze het over hadden, maar het zag er niet uit als een gezellig praatje tussen vrienden. Wat ik ervan zag tenminste. Ik merkte dat ik begon te zweten over mijn hele lijf. Mijn spieren verstijfden en mijn benen voelden aan alsof ik drie marathons achter elkaar had gelopen. Ik durfde de auto niet uit te komen. Ik heb minstens een half uur zitten huilen voordat ik me in staat voelde om te gaan rijden.”

“En daarna bent u naar huis gegaan.”

“Ik heb me ziekgemeld.

“Heeft u later nog met Flinck gepraat?” vroeg Sjaak.

Zeelen hoefde niets te zeggen of met het hoofd te schudden.

“Ik heb bewaking, hè?” zei hij na een tijdje. “Betekent dat dat ik concreet gevaar loop? Denken jullie dat ik niet meer veilig ben?”

“Moeilijk te zeggen.” Stijn stond op. “Maar zodra we meer weten stellen we u daarvan meteen op de hoogte.”

Zeelen liep met hen mee naar de voordeur. Erg gerust leek hij er niet op.